

Farkasinszky Teréz

emlékezete

...Ha a középkorban él, talán szentté avatják, hiszen élete telis-teli az ehhez szükséges csodákkal. Mert az Ő egyesítő ereje, kisugárzása az oka, hogy egymás mellett állunk itt, öregek és fiatalok, műveltek és tanulatlanok, meleg nagykabátban érkezők és farmerdzsekiben didergők, úgynevezett normatartók és úgynevezett normaszegők.

Föltolulnak most nagyszerű élete tanulságai. Legfőképpen az, hogy onthatják a laboratóriumok, a tudományos műhelyek az adatokat, felfedezéseket: az orvoslás, a pszichiátria művelése — de tágabb értelemben az egész emberi élet: elsősorban is erkölcsi kérdés. Annak a kérdése, hogy vajon lehet-e megérteni, lehet-e szeretni a segítségért folyamodót? Farkasinszky Teréz példája azt hirdeti, hogy lehet. Ő képes volt erre. Nem programszerűen, szándékoltan, hanem természetesen, magától értetődően. Ez a képessége emeli a magyar pszichiátria legkiemelkedőbb személyiségeinek sorába.

...Egy utolsó személyes emlék: a klinikai látogatás képe. Karácsony előtt pár nappal elgyötörtén fekszik a haematológia különszobájában. Ebédje érintetlen, asztalkáján levelek, dossziék. A reggeli infúziótól aluszékony, az ébrenlét és a szendergés állapotai percenként váltják egymást. Állapotára, kilátásaira utalva hirtelen és váratlanul kiszakad belőle a mondat: „hát nem igazságtalanság?” A nagybeteg természetes önvédő reflexe és a látogató együttérző tapintata akkor e kérdést megválaszolatlanul hagyta. Azóta megszakadi középkori szentekhez, görög drámák hőseihez hasonlatos élete. Ma már megadható a felelet.

Igen, mérhetetlen igazságtalanság halálo! Igazságtalanul nagy áldozatot követelt Tőled hivatásod, saját természeted. Méltatlan Hozzád, hogy bár neved, alakod már életedben fogalom, legendává magasodott: küzdelmeid ellenére az Ifjúsági Ideggondozó még a régi helyén, a Rehabilitációs Intézet is inkább terv, mint valóság. A hátramaradók felelőssége, hogy ne maradjon így.

Ravatalod mellett állva hosszasan sorolhatnánk sikereidet, eredményeidet, amelyek révén egy hivatás, egy város legnagyobbjai közé emelkedtél. Kollégáid, betegeid számára mégsem teljesítményeid a legfontosabbak, hanem Te magad. Te, akit szerettünk, és akit szeretni fogunk.

Azzal búcsúzunk Tőled, hogy amit lelki hajtóerőd és a mi önző zaklatásunk életedben sohasem engedett: nyugodjál békében!

ifj. dr. GREZSA FERENC

Januárban elhunyt a magyar szociálpszichiátria egyik legjelentősebb alakja, a sokak által tisztelt „szegedi Teréz anya”. Temetésén egykori munkatársa és tanítványa mondott búcsúzó szavakat.